

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/88/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320010315
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2320010315.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného E. E., nar. XX.XX.XXXX v R., pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona a iné, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Galanta, č. k. 27T/27/2020-227 zo dňa 20.05.2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.09.2020 v Trnave, takto:

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovanému E. E., nar. XX.XX. XXXX v R., trvale bytom R. č. XXX, t.č. ÚVV Leopoldov

u k l a d á :

Podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 5, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 6 (šesť) rokov.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta, č.k. 27T/27/2020-227 zo dňa 20.05.2020 bol obžalovaný E. E., nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom R. č. XXX, t.č. ÚVV Leopoldov, uznaný vinným zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona a prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, na tom skutkovom základe

že

1) dňa 29.09.2019 v presne nezistený čas od presne nezistenej osoby v R. na Lodenici za sumu 1.500 eur bez povolenia kúpil a do 14:50 hodiny dňa 29.09.2019 v R. u seba v malej taštičke

čiernej farby s označením ŠPORT bez povolenia prechovával 1 kus zatavenú injekčnú striekačku s obsahom bielej kryštalickej látky a 3 kusy plastové vrecká s obsahom kryštalickej látky, ktorá zatavená injekčná striekačka obsahovala kryštalický materiál s hmotnosťou 187 mg s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 49,3 % hmotnostných, obsahujúce 92 mg absolútneho metamfetamínu, ktoré množstvo predstavuje najmenej 2 obvykle jednorazové dávky drogy a kusy plastových vreciek obsahovali kryštalický materiál s celkovou hmotnosťou 70,31 g obsahujúci s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu od 37,0 % do 49,6 % hmotnostných, obsahujúce celkovo 31214 mg absolútneho metamfetamínu, ktoré množstvo predstavuje najmenej 780 obvykle jednorazových dávok drogy, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok,

2) dňa 29.09.2019 v čase okolo 14:30 hodiny viedol ako vodič motocykel značky BMW, VIN: WB1014500AZV04426 v obci R. po ulici J. a ul. R. a následne prešiel po chodníku na ul. P., kde nezvládol riadenie a narazil do oplotenia rodinného domu, pričom tento motocykel viedol aj napriek tomu, že mal rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 3T/14/2015 zo dňa 25.03.2015, právoplatný dňa 25.03.2015, uložený trest zákaz činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Za tieto skutky okresný súd uložil obžalovanému podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. l), § 37 písm. m) Trestného zákona a § 38 ods. 2, ods. 7 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky a 6 (šesť) mesiacov. Na výkon trestu odňatia slobody okresný súd zaradil obžalovaného v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň okresný súd obžalovanému uložil podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona trest zákaz činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu vo výmere 5 (päť) rokov.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 227-229.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 20.05.2020 po zákonom poučení podľa § 257 Trestného poriadku urobil vyhlásenie o tom, že sa cíti byť vinný zo spáchania skutkov na podklade obžaloby. Okresný súd podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku prijal vyhlásenie o vine obžalovaného, a rozhodol o tom, že vykoná dokazovanie len vo vzťahu k výroku o treste. Okresný súd vykonal dokazovanie oboznámením sa odpisom z registra trestov, lustráciou z registra priestupkov, správou obce R., správou ÚVTOS a ÚVV Leopoldov. Okresný súd ukladal obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona podľa prísnejšej trestnej sadzby, v danom prípade podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého je možné uložiť páchatelovi trest odňatia slobody v trvaní 3 roky až 10 rokov. U obžalovaného okresný súd zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, keďže obžalovaný bol v minulosti odsúdený. Pri ukladaní trestu okresný súd zistil, že obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 3T/14/2015 zo dňa 25.03.2015 právoplatne odsúdený, pričom tento trest (vo výmere 5 rokov a 10 mesiacov) vykonal dňa 27.02.2019. Napriek tomu, že do úvahy prichádzala aplikácia § 38 ods. 5 Trestného zákona z dôvodu opätovného spáchania zločinu, okresný súd k nej nepristúpil a nezvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o 1/2 postupom podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona, keď v zmysle § 38 ods. 7 Trestného zákona takýto postup vyhodnotil ako neprimerane prísny, preto ukladal trest v nezmenenej dolnej hranici trestnej sadzby a zvýšenej hornej hranici trestnej sadzby odňatia slobody vo výmere 13 rokov a 4 mesiace. Okresný súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 3 roky a 6 mesiacov, pričom takto uložený trest považuje za dostatočný na dosiahnutie účelu trestu. Pri ukladaní trestu okresný súd prihliadol aj na obžalovaným verbalizovaný záujem spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní pri odhaľovaní páchatelom drogovej trestnej činnosti. Pre výkon uloženého trestu okresný súd obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a to vzhľadom na to, že obžalovaný bol v predchádzajúcich desiatich rokoch pred spáchaním skutku vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin. Zároveň okresný súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 5 rokov vzhľadom k recidíve obžalovaného k trestnému činu marenia výkonu úradného rozhodnutia.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po vyhlásení na hlavnom pojednávaní odvolanie okresný prokurátor čo do výroku o treste, ktoré odôvodnil na č.I. 238.

Okresný prokurátor nesúhlasí s právnymi úvahami okresného súdu v napadnutom rozsudku a dôvodmi uloženia trestu. Za nezákonný považuje dôvod neaplikovania ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona. V tomto prípade tak pri aplikácii ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona a súčasne § 41 ods. 2 Trestného zákona ako aj pri aplikácii „len“ ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona zostáva daná dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby za čin najprísnejšie trestný totožná, t.j. 6 rokov a 6 mesiacov. Obžalovaný urobil vyhlásenie o vine, avšak skutočnosť že obžalovaný spáchal viac trestných činov mu je v tomto prípade na prospech. Odôvodnenie aplikácie § 38 ods. 7 Trestného zákona nepôsobí presvedčivo. Je zrejmé, že obžalovaný sa opakovane dopustil spáchania zločinu, už v minulosti mal skúsenosti s drogami, celkovo má 10 záznamov v odpise registra trestov navyše spáchania žalovanej trestnej činnosti sa dopustil po siedmych mesiacoch od prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Motívom spáchania skutku bola možnosť privyrobiť si, čo vyznieva skôr v neprospech obžalovaného a bolo len jeho šťastím, že bol prichytený skôr, ako drogy distribuoval. Argumentácia o tom, že zo strany okresného súdu bol daný súhlas na vyťažovania obžalovaného nemá opodstatnenie. Jeho snaha o spoluprácu pri objasňovaní drogovej trestnej činnosti vyznieva skôr tendenčne v snahe privodiť miernejší postih, keďže spočiatku popieral spáchania skutku a až v konaní pred súdom sa priznal. Má za to, že v prípade tohto obžalovaného bolo dôvodné a spravodlivé aplikovať ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu okresný prokurátor navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. e) Trestného poriadku zrušil a sám vo veci rozhodol. Navrhuje, aby odvolací súd uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň aby odvolací súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 6 rokov.

Obžalovaný sa k odvolaniu okresného prokurátora vyjadril prostredníctvom obhajcu na č.l. 250. V odvolaní okresného prokurátora absentuje konkrétna právna úvaha zdôvodňujúca namietanie nezákonnosti rozhodnutia okresného súdu. Trest má byť úmerný spôsobenej škode, nemá páchatelovi spôsobovať zbytočné útrapy. Duplicitné potrestanie recidívy podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona je možné považovať za neprimerane prísne, nakoľko minulosť obžalovaného bola zohľadnená pri určovaní priťažujúcich okolností. V danom prípade boli splnené podmienky na konanie o dohode o vine a treste a rovnako na mimoriadne zníženie trestu, ktoré aplikované neboli. Práve neaplikovanie mimoriadneho zníženia trestu okresný súd považoval za sankciu za minulosť obžalovaného. Navrhuje, aby odvolací súd odvolanie okresného prokurátora zamietol ako nedôvodné.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 10.09.2020 za prítomnosti zástupcu Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného a jeho obhajcu, na ktorom oboznámil zúčastnených s napadnutým rozsudkom, odvolaním okresného prokurátora, vyjadrením obžalovaného k odvolaniu a podstatným obsahom spisu. Zástupca Krajskej prokuratúry Trnava sa pridržel písomných dôvodov odvolania, uložený trest považuje za neprimerane mierny. Obhajca obžalovaného sa rovnako v plnom rozsahu pridržel vyjadrenia k odvolaniu. Okresný súd zohľadnil aj recidívu obžalovaného, obžalovaný spolupracuje s orgánmi činnými v trestnom konaní a prispel k objasneniu a rozloženiu zločineckej skupiny. Ak by obžalovaný nespocoval a nevypovedal, dostal by rovnaký trest, čím sa stráca význam zmiernovania trestu. Obžalovaný vyhlásil, že spáchaniu skutku ľutuje, preto spolupracuje s NAKA pri objasňovaní drogovej trestnej činnosti.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Vzhľadom na to, že odvolanie bolo podané okresným prokurátorom v neprospech obžalovaného výlučne čo do výroku o treste ako aj to, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom dňa 20.05.2020 urobil vyhlásenie o vine v zmysle 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, predmetom odvolacieho konania je výlučne výrok o treste napadnutého rozsudku.

Odvolací súd po oboznámení sa s dôvodmi odvolania okresného prokurátora konštatuje, že odvolanie je čiastočne dôvodné. Trest uložený okresným súdom sa javí vzhľadom na všetky zistené okolnosti

skutku ako aj pomery obžalovaného ako páchatel'a a možnosť jeho nápravy ako mierny, nezohľadňujúci základné zásady v zmysle § 34 Trestného zákona, z ktorých sa má pri ukladaní trestných sankcií vychádzať. Práve preto odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok pokiaľ ide o napadnutý výrok treste a spôsobe jeho výkonu (§ 321 ods. 1 písm. d/ a písm. e/ Trestného poriadku) a vo veci sám rozhodol (§ 322 ods. 3 Trestného poriadku).

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak je uložený trest neprimeraný.

Podľa § 322 ods. 3 veta prvá Trestného poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu, na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatel'ovi za spáchaný trestný čin. V tejto definícii je vyjadrená zásada „nulla poena sine lege, sine crimine, sine iudicio“. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatel'a trestného činu (zásada personálnosti trestu) tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu (§ 34 ods. 3 Trestného zákona). (citované z uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost/19/2015).

Primeranosť trestu je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu tzv. sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Práve sudcovskou individualizáciou trestu má byť naplnená požiadavka primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona, pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu; v takom prípade sa ustanovenie odseku 4 nepoužije.

Podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 <U.> alebo <U.>. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Obžalovaný sa dopustil spáchania oboch skutkov v súbehu, preto okresný súd správne obžalovanému ukladal úhrnný trest odňatia slobody v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona, a to podľa trestnej sadzby za skutok najprísnejšie trestný. V tomto prípade bolo potrebné ukladať trest podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, za ktorý je možné páchatel'ovi uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí trestnej sadzby 3 až 10 rokov. Správnym bolo aj zvýšenie hornej hranice trestnej sadzby v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona o jednu tretinu, t.j. z 10 rokov na 13 rokov a 4 mesiace, pretože jeden zo zbiehajúcich sa skutkov

je zločinom. Odvolací súd tiež súhlasí s priznaním jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona.

Odvolací súd sa však nestotožňuje s takým postupom okresného súdu, kedy tento pri ukladaní trestu neaplikoval ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona, podľa ktorého mal zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu polovicu, keďže sa obžalovaný opätovne dopustil spáchania zločinu. Zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že súd akonáhle zistí skutočnosti odôvodňujúce postup podľa tohto ustanovenia, je povinný ho pri ukladaní trestu aplikovať, čo je vyjadrené spojením „...pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje...“. Toto ustanovenie (napr. na rozdiel od § 39 ods. 1 a nasl. Trestného zákona) neumožňuje súdu použiť voľnú úvahu, resp. svojvoľu. Pokiaľ by tomu bolo inak, v tomto ustanovení by to bolo explicitne uvedené, napr. dovetkom „...súd môže...“. Na kvalifikačný znak „opätovne spáchal zločin“ sa neprihliadne, a teda toto ustanovenie sa nepoužije len vtedy, keď je predchádzajúce odsúdenie zahladené, čo však nie je tento prípad. Zákonodarca ustanovením § 38 ods. 5 Trestného zákona reaguje práve na prípady recidívy, ktorá je v každom prípade (bez ohľadu na aplikovanie sprísňujúcej asperačnej zásady) trestaná prísnejšie. Inak povedané, pokiaľ ide o páchatela, ktorého protiprávne konanie nesie prvky recidívy, je nutné aplikovať § 38 ods. 5 Trestného zákona. Pokiaľ má súd v tom ktorom prípade (samozrejme po zohľadnení všetkých dostupných dôkazov) za to, že uloženie trestu v medziach zákonom stanovenej trestnej sadzby, resp. po jej modifikácii je pre páchatela neprimerane prísne, na takýto postup potom slúži inštitút mimoriadneho zníženia trestu v zmysle § 39 a nasl. Trestného zákona. V odôvodnených prípadoch môže súd postupovať pri zmiernení trestu aj podľa § 38 ods. 7 Trestného zákona, a to vtedy ak by bolo uloženie trestu v zákonom stanovenej trestnej sadzbe pre páchatela neprimerane prísne, pričom tento záver musí byť súdom aj zodpovedne odôvodnený, čo však nebol tento prípad.

K vyššie uvedenému, a tiež k záveru okresného súdu o tom, že použitie ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona za súčasnej aplikácie zostrojujúcej zásady v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona a následnej aplikácii § 38 ods. 7 Trestného zákona odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Tdo/66/2019 zo dňa 06.02.2020, podľa ktorého po nadobudnutí účinkov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, o nesúlade § 41 ods. 2 Trestného zákona v texte za bodkočiarkou s čl. 1 Ústavy SR, už nemôže nastať situácia, že by súčasné použitie § 38 ods. 4, ods. 5 alebo ods. 6 Trestného zákona a § 41 ods. 2 Trestného zákona bolo pre páchatela neprimerane prísne. Inými slovami, keďže po zrušení časti tzv. asperačnej zásady o zvyšovaní dolnej hranice trestnej sadzby už nedochádza k interakcii medzi § 41 ods. 2 Trestného zákona, ktorý zvyšuje (už len) hornú hranicu trestnej sadzby s § 38 ods. 4 až ods. 6 Trestného zákona, ktoré z tam uvedených dôvodov zvyšujú dolnú hranicu trestnej sadzby, je a priori vylúčené, aby súčasné použitie týchto ustanovení mohlo byť pre páchatela neprimerane prísne. Ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona (ktoré na vec aplikoval okresný súd v tomto prípade) je tak po zverejnení označeného nálezu v Zbierke zákonov pod č. 428/2012 Z. z. od 21. decembra 2012 obsolétne (nadbytočné, pozn. odvolacieho súdu).

Za týchto okolností, pokiaľ okresný súd dospel k záveru, že súčasné použitie § 38 ods. 5 Trestného zákona (ktoré u obžalovaného zvyšovalo dolnú hranicu trestnej sadzby z 5 rokov na 6 rokov a 6 mesiacov) a § 41 ods. 2 Trestného zákona (ktoré zas zvyšovalo len jeho hornú hranicu z 10 rokov na 13 rokov a 4 mesiace) by podľa § 38 ods. 7 Trestného zákona bolo pre obžalovaného neprimerane prísne, došlo by tým k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (porovnaj tiež judikát R 5/2011 per analogiam), pretože okresný súd by obžalovanému ukladal trest pod dolnou hranicou trestnej sadzby.

Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný nie je prvopáchatelom trestnej činnosti, dokonca ani prvopáchatelom drogovej trestnej činnosti. Doposiaľ bol desaťkrát (!) súdne trestaný, z toho po druhýkrát pre drogovú trestnú činnosť. Obžalovaný bol po prvýkrát odsúdený ako 19 ročný (mladistvý), od tohto času sa v podstate chronicky dopúšťa páchania trestnej činnosti, z väčšej časti ide o majetkovú trestnú činnosť. Obžalovaný bol opakovane tak podmienene ako aj nepodmienene odsúdený, avšak aj napriek predošlému odsúdeniu v trestnej činnosti pokračoval. Tu je potrebné pripomenúť, že skutkov, ktoré sú predmetom obžaloby v tejto trestnej veci sa dopustil v krátkom čase (necelých 7 mesiacov) po vykonaní ostatného trestu v trvaní 5 rokov a 10 mesiacov. Ani tento trest ho nepriinútil upustiť od protiprávneho konania a pokračoval v ňom ďalej. Ako sám uviedol obžalovaný, skutok podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona spáchal s úmyslom „privyrobit' si“, z čoho

možno usúdiť, že k svojej protiprávnej činnosti nezaujal kajúcný postoj. Namiesto snahy o začlenenie sa do spoločnosti hľadaním si adekvátneho zamestnania, opätovne si zvolil cestu páchania trestnej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že prognóza nápravy sa u tohto páchatela javí ako problematická. Svedčí o tom aj skutočnosť, že obžalovanému bol rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 3T/14/2015 zo dňa 25.03.2015 uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu 4 roky a 6 mesiacov, pričom tento zákaz porušil. Netreba tiež opomínať to, že zaistené množstvo amfetamínu predstavovali celkom 780 jednorazových dávok drogy, ktoré boli s najväčšou pravdepodobnosťou určené na distribúciu a predaj ďalším osobám.

Vzhľadom na vyššie uvedené bolo potom potrebné okrem zvýšenia hornej hranice trestnej sadzby v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona upraviť aj dolnú hranicu trestnej sadzby, a to práve podľa spomínaného ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona. Upravená trestná sadzba je potom v rozmedzí 6 rokov a 6 mesiacov až 13 rokov a 4 mesiace, na čo správne poukázal okresný prokurátor v odvolaní. Nemožno však súhlasiť s prokurátorom navrhovanou výškou trestu vo výmere 7 rokov, pretože trest v takomto trvaní považuje odvolací súd za neprimerane prísny.

Podľa stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016 je namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine (rovnako právne rovnocenného vyhlásenia o nepopretí spáchania činu) mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Takýto postup zvolil aj odvolací súd a obžalovanému uložil trest odňatia slobody pod dolnou hranicou upravenej trestnej sadzby, a to vo výmere 5 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa názoru trest odňatia slobody bude vzhľadom na narušenosť obžalovaného ako páchatela dostačujúci na dosiahnutie nápravy, zároveň zákonný, spravodlivý a úmerný spáchanému skutku. Zároveň odvolací súd obžalovanému sprísnil uložený trest zákazu činnosti podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona tak, že mu uložil zákaz činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 6 rokov.

Pokiaľ ide o spoluprácu obžalovaného s NAKA pri objasňovaní drogovej trestnej činnosti v iných trestných veciach, z doposiaľ vykonaného dokazovania nemožno urobiť záver o tom, že ide o kvalifikovanú spoluprácu, spôsobilú vyhodnotiť ju v prospech obžalovaného. Samotná skutočnosť, že obžalovaný je vyťažovaný NAKA bez zistenia výsledkov tejto spolupráce, resp. rozsahu jeho pomoci orgánom činným v trestnom konaní neodôvodňuje to, aby súd túto domnelú spoluprácu vyhodnotil v prospech obžalovaného.

Práve pre vyššie uvedené skutočnosti potom odvolací súd rozsudok okresného súdu pokiaľ ide o uložený trest a spôsob ich výkonu v zmysle § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil a postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.